

CZU 349.6(478):061.1EU

ARMONIZAREA LEGISLAȚIEI DE MEDIU (ECOLOGICE) A REPUBLICII MOLDOVA ÎN CONFORMITATE CU STANDARDELE UNIUNII EUROPENE

Marcel BOȘCANEANU,

doctor în drept, Academia „Ștefan cel Mare” a Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova

În acest articol ne propunem să analizăm principalele priorități privind modul de aducere a legislației de mediu a RM în conformitate cu legislația de mediu a UE. Vom încerca să definim principalele obligații asumate de RM în domeniul protecției mediului, al utilizării raționale a resurselor naturale și al asigurării securității mediului în cadrul procesului de integrare europeană. Se constată, că dezvoltarea viitoare a legislației de mediu a RM necesită, în special, o înțelegere pe care principii se întemeiază legislația UE privind mediul, legăturile pe care le urmează dezvoltarea acestuia și sursele pe care le acoperă.

Cuvinte-cheie: legislației de mediu a RM, legislația de mediu a UE, proces de integrare europeană, securitatea ecologică, standardele uniunii europene.

HARMONIZATION OF THE ENVIRONMENTAL (ECOLOGICAL) LEGISLATION OF THE REPUBLIC OF MOLDOVA IN ACCORDANCE WITH THE STANDARDS OF THE EUROPEAN UNION

Marcel BOȘCANEANU,

PhD, Academy “Ștefan cel Mare” of Ministry of Internal Affairs

In this article we aim to analyze the main priorities regarding the way to bring the environmental legislation of the Republic of Moldova in line with the EU environmental legislation. We will try to define the main obligations assumed by the Republic of Moldova in the field of environmental protection, rational use of natural resources and environment security in the process of European integration. It is noted that the future development of the environmental legislation of the RM requires, in particular, an understanding of the principles underlying the EU environmental legislation, the links to its development and the sources it covers.

Keywords: environmental legislation of the Republic of Moldova, European Union environmental legislation, European integration process, ecological security, standards of the European Union.

Introducere. Procesele de integrare ce au loc pe diferite regiuni și pe diferite continente între țări cu tradiții juridice diferite, diferă în ritm, conținut și volum. O condiție obligatorie pentru procesele de integrare care au loc în lume este compatibilitatea transformării juridice, economice și socio-politice a statelor care se unesc.

În plus, accelerarea și aprofundarea proceselor de integrare ridică în fața statelor moderne problema necesității de a găsi un model optim de interacțiune juridică internațională, care permit să integreze cel mai eficient experiența internațională în sistemul juridic național. Tocmai în domeniul reglementării relațiilor pentru asigurarea securității mediului este nevoie de consecvență și necesită coerență, dobândind un caracter primordial datorită unității proceselor și

fenomenelor naturale și datorită necesității unor măsuri coordonate pentru reglementarea acestora. Schimbările negative în mediu încurajează societatea să acorde prioritate măsurilor care vizează reglementarea legală a utilizării echilibrate ecologic a resurselor naturale. De aceea, la etapa actuală de dezvoltare, căutarea unor modalități de coexistență armonioasă a societății și naturii vii, stabilirea unui echilibru între interesele economice și de mediu ale oamenilor, devine din ce în ce mai importantă. Având în vedere acest lucru, problemele de apropiere a legislației de mediu a RM de a UE și asigurarea îndeplinirii obligațiilor internaționale în domeniul protecției mediului sunt domenii importante și relevante în cercetarea științifică.

Pentru RM, aderarea la UE este un obiectiv strategic. Aceasta este

calea de modernizare a economiei, posibilitatea de a atrage investiții, accesul pe piața comunităților europene și pe piețele mondiale etc. Integrarea europeană este cheia stabilității unui sistem politic democratic, aprofundarea culturii democrației, respectarea drepturilor omului, consolidarea securității naționale și securitatea cetățenilor, armonizarea legislației în toate domeniile inclusiv de mediu. Aici trebuie să menționăm că RM este una din primele țări CSI, care a încheiat un acord de parteneriat și cooperare (acordul a fost semnat la 28 noiembrie 1994 și a intrat în vigoare la 1 iulie 1998 pentru o durată inițială de 10 ani), acest aranjament asigură baza colaborării țării noastre cu UE în domeniul politic, comercial, economic, juridic, cultural-științific etc. Biroul de Informare al Consiliului European a fost înființat

la Chișinău pe data de 30 iunie 1997 la solicitarea guvernului Republicii Moldova, care și-a exprimat atât susținerea democrației, cât și transformările economice.

Extinderea Uniunii Europene de la 1 mai 2004 a determinat o schimbare istorică pentru Uniune în termeni politici, geografici și economici, consolidând în continuare interdependența politică și economică dintre UE și Moldova. Extinderea oferă UE și Moldovei oportunitatea de a dezvolta o relație de continuă apropiere mergând dincolo de cooperare, de a implica într-o măsură semnificativă integrarea economică și de aprofunda cooperarea politică. UE și Moldova sunt determinate să utilizeze această ocazie pentru a-și consolida relațiile și a promova stabilitatea, securitatea și bunăstarea. Integrarea statului în UE, desigur, necesită schimbări în diferite sfere ale vieții publice, politice, economice, sociale, culturale etc. Totuși, trebuie să recunoaștem că dreptul este elementul central al mecanismului de integrare europeană. De aceea, elementele cheie ale integrării cu succes a RM în UE este atingerea unui anumit nivel de coerență a legislației țării noastre și a practicilor de punere în aplicare a acestora cu legislația UE. De fapt, armonizarea sau modificarea legislației naționale care reglementează utilizarea, protejarea, conservarea resurselor naturale are loc în așa mod, încât cerințele relevante ale legislației UE să fie integrate pe deplin în sistemul legislativ al RM, ceea ce ne face să considerăm că este unul din primii pași spre integrarea RM în UE în ceea ce privește legislația privind mediul.

Printre obiectivele pe care UE le stabilește pentru sine și pentru fiecare stat care intenționează să devină un stat membru este, ca fiecare stat să se străduie să aibă un nivel ridicat de protecție și îmbunătățire a mediului. În consecință, dezvoltarea legislației de mediu a RM în

stadiul actual ar trebui să aibă loc tocmai în lumina proceselor de integrare europeană.

Metode și materiale utilizate. Studiul efectuat a avut la bază cercetarea legislației naționale și internaționale (UE) în domeniu de mediu. Au fost utilizate următoarele metode: juridică, sistemică, logică și comparativă.

Rezultate obținute și discuții. Principiile generale, pe care ar trebui să se bazeze, printre altele, reglementarea relațiilor de punere în aplicare a politicii de mediu a UE, sunt incluse în Tratatul UE, Tratatul de funcționarea UE, Carta Drepturilor Fundamentale și Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cât și a directivelor UE. O astfel de gamă largă de obligații contractuale ajută la asigurarea unui echilibru între fundamentele economice ale dezvoltării UE și protecția mediului natural. Pentru RM, este foarte important să se stabilească modele specifice de punere în aplicare a politicilor și practicilor relevante în UE pentru transferul acestora în sistemul juridic național, deoarece problemele legate de legislația de mediu și de dreptul mediului nu sunt doar forme juridice și procedurile legale. Aceasta este în primul rând o chestiune de fond, o întrebare, în multe privințe, a unei alegeri de valoare. În plus, legislația UE în materie de mediu, pe lângă principiile de bază ale funcționării ordinii juridice a UE în ansamblul său, are un sistem propriu de obiective, principii, proceduri specifice de luare a deciziilor privind o gamă largă de probleme: poluarea mediului și a climei, gestionarea deșeurilor și substanțelor periculoase pentru mediu, conservarea naturii etc. Un loc important în reglementarea juridică a relațiilor de mediu în UE, împreună cu directivele îl ocupă practica judiciară a Curții Europene de Justiție, care deseori se confruntă cu necesitatea abordării

problemelor de mediu, prin completarea și dezvoltarea legislației UE în materie de mediu.

Trebuie remarcat faptul că începutul număratoarei inversate a momentului formării și dezvoltării dreptului mediului al comunității europene poate fi considerat anul 1968, unde Adunarea Generală a ONU a adoptat rezoluția nr.2398, prin care se prevedea convocarea unei conferințe mondiale asupra mediului, care a stat la baza pregătirii primei conferințe mondiale privind mediul. Astfel, în urma mai multor pregătiri din partea reprezentanților statelor membre între 5 și 16 iunie 1972 a avut loc conferința ONU privind mediul de la Stockholm [2]. În cadrul conferinței a fost aprobat un număr mare de texte, printre care o declarație generală, adoptată prin aclamații 109 recomandări care au constituit un „Plan de acțiune” și o rezoluție. Declarația de la Stockholm a fost ca o introducere generală în problematica mediului și a cuprins mai multe idei precum: omul este creația și creatorul mediului său; elementul natural și cel pe care omul l-a creat el însuși sunt indispensabile bunăstării și exercitării depline a drepturilor și libertăților sale fundamentale, inclusiv dreptul la viață; protecția și ameliorarea mediului au o importanță majoră pentru bunăstarea populației și dezvoltarea ei etc. Astfel, în anul 1973 și 1977 au fost adoptate primul și cel de-al doilea program comunitar de acțiune pentru mediu, care conține principalele obiective ale politicii comunității europene, printre care, în special, prevenirea poluării, utilizarea redusă a resurselor naturale și a naturii, care pot afecta în mod semnificativ echilibrul ecologic, introducerea principiului “poluatorul plătește”, luarea în considerare a impactului asupra mediului în stadiile incipiente ale luării deciziilor, prevenirea impactului transfrontalier, definirea unui

concept pe termen lung al politicii europene de mediu.

Apoi, în anii '70 ai secolului XX-lea, a fost format conceptul european al legislației de mediu și de drept al mediului ca un rezultat indirect al compromisului celor două abordări, la prima vedere, incompatibile între ele. Una dintre aceste abordări se bazează pe indicatori obiectivi, care la rândul lor se bazează pe criterii științifice pentru starea de conservare a naturii, praguri de poluare, abordare ecosistemică, randamente durabile, capturi totale admisibile etc. Aceste criterii sunt îndreptate la protejarea biosferei ca atare și se formează pe baza unei analize științifice a tipurilor de risc ecologic. O astfel de abordare științifică este în contradicție cu viziunea subiectivă a relației dintre om și mediu, conform căreia accentul de bază se pune pe măsurarea calității vieții. În consecință, anumite aspecte ale mediului ar trebui protejate nu datorită rolului pe care îl joacă în ecosistem, ci având în vedere rolul lor în viața umană sau valoarea lor economică. În consecință, protecția biosferei este dependentă de interesele umanității. Echilibrarea intereselor sociale, economice și de mediu devin un element al conceptului de dezvoltare durabilă și servește drept bază a politicii europene.

După conferința de la Stockholm și celelalte evenimente mondiale/europene menționate mai sus, mediul planetei a continuat să se deterioreze. În această situație, s-a căutat o nouă abordare, mai eficientă, care avea să se reflecte într-o concepție diferită asupra problematicii generale a protecției și conservării factorilor naturali.

Trebuie remarcat faptul, că legislația UE în materie de mediu la etapa actuală este cuprinzător dezvoltată și avansată, spre deosebire de alte țări dezvoltate economic (China, Japonia, SUA etc.). Poziția comunității reprezintă un punct de referință în domeniul me-

diului pentru comunitatea globală. Uniunea Europeană operează în limitele acelor competențe care i-au fost conferite de tratatele constitutive. Ele definesc domeniul de aplicare al competențelor sale, precum și domeniile în care UE și statele sale membre au competențe mixte. Astfel, mediul este acel domeniu în care puterile sunt împărțite între statele membre și comunități. În cazul în care, în legislația UE lipsesc norme care să reglementeze acțiunile într-un domeniu separat de protecție a mediului, atunci statele membre pot adopta în mod independent acte relevante. Actele juridice ale UE au supremație în domeniile reglementate, ele sunt obligatorii pentru statele membre. Uniunea Europeană este parte la numeroase acorduri și convenții internaționale, competențele de încheiere rezultă din art. 228 al Tratatului de constituire a Comunității Europene[1]. Cerință pentru acțiunea directă a normelor tratatului internațional este claritatea și calitatea formulării, nu este necesară adoptarea unui act special, ci (certitudinea) siguranța destinatarului.

Reglementările juridice ale UE, în general, și reglementările juridice de mediu (ecologice), în special, care obligă statele membre să adopte măsuri de protecție a mediului, constau în cinci grupuri principale de acte juridice: directive, decizii, regulamente, recomandări și rezoluții. La ele se mai adaugă, de asemenea, numeroase materiale informative publicate, documente de program, care sunt instrumente ponderate în reglementarea politicii de mediu a UE. Trebuie remarcat faptul că directivele sunt principalele și cele mai eficiente tipuri de acte juridice, deoarece obligă statele membre ale UE să aducă în conformitate cu ele sistemele juridice naționale, și, anume, să le modifice sau să le completeze în conformitate cu directivele adoptate într-o anumită perioadă. Acestea cuprind

în sine astfel de probleme ca: monitorizarea nivelurilor de poluare și evaluarea stării mediului; sistemul informatic despre starea mediului; combaterea poluării aerului, solului și a apei la nivel local, regional și transfrontalier; producția și utilizarea de energie durabilă, eficientă și ecologică; securitatea întreprinderilor; reducerea volumului, reciclarea și eliminarea în siguranță a deșeurilor; protejarea pădurilor; conservarea diversității biologice, utilizarea rațională a resurselor biologice și gestionarea acestora; aplicarea pârghiilor economice și financiare; schimbările climatice globale; educația și formarea în domeniul mediului (ecologic) etc.

În stadiul actual al procesului de integrare europeană, principalul punct de referință este acordul de asociere dintre RM și Uniunea Europeană realizat prin prisma unui plan de acțiuni UE-RM. Implementarea Planului de Acțiuni va avansa semnificativ ajustarea legislației, normelor și standardelor Moldovei la cele ale Uniunii Europene. În acest context, Planul de Acțiuni va construi o bază solidă pentru integrarea economică bazată pe adoptarea și implementarea regulilor și reglementărilor economice și comerciale având potențialul să sporească comerțul, investițiile. Mai mult ca atât, el va ajuta la elaborarea și implementarea politicilor și măsurilor vizând promovarea creșterii economice și coeziunii sociale, reducerea sărăciei și *protejarea mediului*, contribuind astfel la obiectivul pe termen lung al dezvoltării durabile[3].

În general, acea parte a acordului de asociere care se referă la legislația de mediu, acoperă o gamă largă de probleme de mediu. Printre acestea, de o mare importanță, se numără directivele privind prevenirea și controlul cuprinzător al poluării cu deșeuri, despre calitatea apei, privind tratarea apelor reziduale (uzate) urbane și altele. Acordul definește principalele direcții

de dezvoltare a cooperării bilaterale dintre RM și UE în domeniul protecției mediului și include, printre altele, schimbările climatice, managementul mediului, calitatea aerului și apei, deșeurile, protecția mediului, poluarea și substanțele chimice, modificările genetice, poluarea fonică, protecția civilă a populației, taxele de mediu etc.

La 30 decembrie 2016, Guvernul RM aprobă Planul național de acțiuni pentru implementarea Acordului de Asociere Republica Moldova-Uniunea Europeană în perioada 2017-2019 [4]. Prin acest plan RM a armonizat legislația RM la legislația UE în domeniul protecției mediului. Astfel, în art.86, capitolul 16 al planului respectiv se menționează că părțile RM-UE își dezvoltă și își consolidează cooperarea în chestiuni legate de mediu, contribuind astfel la obiectivul pe termen lung privind dezvoltarea durabilă și ecologizarea economiei. Se prevede că protecția sporită a mediului va aduce beneficii cetățenilor și întreprinderilor din UE și din Republica Moldova, inclusiv prin îmbunătățirea sănătății publice, prin conservarea resurselor naturale, prin sporirea eficienței economice și ecologice, prin integrarea mediului în alte domenii de politică, precum și prin utilizarea de tehnologii moderne, mai curate, care să contribuie la modele de producție mai sustenabile. După cum observăm, îndeplinirea acestor obligații juridice internaționale a RM are loc prin cooperare. Cooperarea vizează conservarea, protejarea, îmbunătățirea și reabilitarea calității mediului, protecția sănătății umane, utilizarea durabilă a resurselor naturale și promovarea măsurilor la nivel internațional pentru a aborda problemele legate de mediu la nivel regional sau global, inclusiv în următoarele domenii: (a) guvernarea în materie de mediu și aspecte orizontale, inclusiv o evaluare a impactului asupra mediului și o evaluare strategică de mediu,

educația și formarea, răspunderea pentru daune aduse mediului, combaterea infracțiunilor împotriva mediului, cooperarea transfrontalieră, accesul la informații în materie de mediu, la procesele de luare a deciziilor și la procedurile de control administrativ și judiciar eficiente; (b) calitatea aerului; (c) calitatea apei și gestionarea resurselor de apă, inclusiv gestionarea riscurilor de inundații, deficitul de apă și seceta; (d) gestionarea deșeurilor și a resurselor, precum și transferul deșeurilor; (e) protejarea naturii, inclusiv conservarea și protecția diversității biologice și peisagistice; (f) poluarea industrială și riscurile industriale; (g) produsele chimice; (h) poluarea fonică; (i) protecția solului; (j) mediul urban și rural; (k) taxele și redevențele de mediu; (l) sistemele de monitorizare și de informare în domeniul mediului; (m) inspecțiile și asigurarea respectării legii; (n) ecoinovarea, inclusiv cele mai bune tehnologii disponibile.

Republica Moldova realizează apropierea legislației sale naționale de actele normative ale UE și de instrumentele internaționale menționate în anexa XI a acordului de asociere RM-UE în perioada 2017-2019[4, punct.91 capit.16], și anume:

a) *Guvernarea în domeniul mediului și integrarea politicii de mediu în celelalte politici* (Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului; Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului);

b) *Calitatea aerului* (Directiva 2008/50/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa; Directiva 2004/42/CE a

Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind limitarea emisiilor de compuși organici volatili cauzate de utilizarea de solvenți organici în anumite vopsele și lacuri și în produsele de refinisare a vehiculelor; Directiva 2001/81/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2001 privind plafoanele naționale de emisie pentru anumiți poluanți atmosferici; Directiva 2004/107/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind arsenicul, cadmiul, mercurul, nichelul și hidrocarburile aromatice policiclice în aerul înconjurător; Directiva 94/63/CE din 20 decembrie 1994 privind controlul emisiilor de compuși organici volatili (COV) rezultați din depozitarea carburanților și din distribuția acestora de la terminale la stațiile de distribuție a carburanților);

c) *Calitatea apei și gestionarea resurselor acvatice* (Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei; Directiva 2007/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2007 privind evaluarea și gestionarea riscurilor de inundații; Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale; Directiva 98/83/CE a Consiliului din 3 noiembrie 1998 privind calitatea apei destinate consumului uman; Directiva 91/676/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole);

d) *Gestionarea deșeurilor și a resurselor* (Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile; Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri; Directiva 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea

deșeurilor din industriile extractive);

e) *Protecția naturii* (Directiva 92/43/CEE a Consiliului privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică);

f) *Poluarea industrială și pericolele industriale* (Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării); Directiva 96/82/CE privind controlul asupra riscului de accidente majore care implică substanțe periculoase; Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor; Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH)).

Tot prin acest plan părțile se angajează, printre altele:

(a) să facă schimb de informații și de experiență;

(b) să pună în aplicare activități comune de cercetare și un schimb de informații privind tehnologiile ecologice;

(c) să planifice gestionarea riscurilor și a accidentelor industriale;

(d) să pună în aplicare activități comune la nivel regional și internațional, inclusiv cu privire la acordurile multilaterale în domeniul mediului ratificate de părți, precum și activități comune în cadrul agențiilor competente, după caz. Părțile acordă o atenție deosebită aspectelor transfrontaliere și cooperării regionale.

Implementarea în acest context este identificată cu crearea la nivel național a unui set de condiții prealabile: reglementări juridico-normative instituționale și, într-o anumită măsură, organizatorico-

economice, care asigură formularea și implementarea sarcinilor cu privire la implementarea practică a cerințelor stabilite.

Concluzii. În prezent, UE consideră că fiecare stat în parte trebuie să asigure ca legislația sa actuală și viitoare să respecte cât mai mult posibil legislația UE. Rezultatul armonizării este faptul că diferite state au un sistem unic nu numai al principiilor comune, dar și sectoriale de drept, obiective și sarcini comune în politicile externe, un singur mecanism de reglementare juridică a relațiilor publice. În consecință, numai cunoașterea directivelor UE nu este suficientă. În primul rând, legislația UE în materie de mediu trebuie luată în considerare într-un context mai larg de sarcini, obligații și angajamente care vizează asigurarea dezvoltării durabile, a unui nivel ridicat de protecție, a proceselor de integrare, a punerii în aplicare a principiilor generale ale funcționării comunității europene, asigurarea drepturilor fundamentale ale omului. Trebuie remarcat faptul că cercetătorii occidentali subliniază în mod corect faptul că problemele de mediu nu pot fi reduse doar la standardele tehnice, ele sunt strâns legate de problemele drepturilor omului și nu pot fi luate în considerare în lumea modernă în afară de aceasta, într-un aspect pur formal și neutru. Deși doctrina drepturilor omului și teoria dreptului mediului s-au dezvoltat de mult ca și cum în paralel, în zilele noastre se intersectează din ce în ce mai mult. În general, trebuie să plecăm de pe poziția că, mediul nu este o abstractizare, este spațiul vieții umane care determină calitatea existenței și starea de sănătate a oamenilor, inclusiv a generațiilor viitoare.

Referințe bibliografice

1. Comunitatea Europeană a fost înființată la Roma sub numele de Comunitatea Economică Europeană (CEE),

la data de 25 martie 1957. Constituirea CE a avut la bază Tratatul privind constituirea Comunității Europene, https://ro.wikipedia.org/wiki/Comunitatea_European%C4%83 (vizitat 26.05.2019).

2. Conferința ONU privind mediul de la Stockholm, 5-16 iunie 1972, https://www.academia.edu/30605786/Tema_2_Coonferin%C8%9Be_interna%C8%9Bionale_privind_protec%C8%9Bia_mediului (vizitat 26.05.2019).

3. Planul de acțiuni UE-Moldova, aprobat prin planul Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene nr.2005 din 22.02.2005. În Tratatul Internațional ale Republicii Moldova, 2006, nr.38.

4. Planul național de acțiuni pentru implementarea Acordului de Asociere Republica Moldova-Uniunea Europeană în perioada 2017-2019, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1472 din 30.12.2016. În Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2017, nr. 103-108.

Informația despre autor:

Marcel BOȘCANEANU,
doctor în drept, Academia „Ștefan cel Mare” a MAI
e-mail: marcel842002@mail.ru,
tel. 079993182.

Information about authors:

Marcel BOȘCANEANU,
PhD, Academy „Ștefan cel Mare”
of Ministry of Internal Affairs
e-mail: marcel842002@mail.ru,
tel. 079993182.